

ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Λιοσίων
Ἀριθ. 43
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΙΝΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

Ἐκαστον φύλλον τιμ. λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α' ΦΥΛΛΟΝ 8ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 2
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ " ΦΡ. ΧΡ. 2

ΤΗΝ ΘΕΛΩ!

Ὁ κ. Ευλένιος ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὁσάκις συναντήσῃ τις εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εἴπῃ — Τί εἶδους ἀνθρώπος εἶνε αὐτός; Ἐὰν θελήσῃ τότε τις νὰ ἐπισκοπήσῃ τὴν ἡλικίαν του θὰ εὐρεθῇ ἐντελῶς περιπλεγμένος. Διότι καὶ εἴκοσι ἐτῶν ἤμποροῦσε νὰ νομισθῇ ὅτι ἦτο καὶ πεντήκοντα. Ἐὰν δὲ ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ γνωρισθῇ μαζὺ του καὶ συνομιλήσῃ τότε ἀσφαλῶς θὰ πελαγώσῃ. Ὁ κ. Ευλένιος ἦτο ὑπάλληλος ὑπουργείου τινός, καὶ ὅμως ἦτο ἐχθρὸς τῆς Κυβερνήσεως. Διότι, λέγει, δὲν παρητήθη, ὅταν ἡ ἀντιπολίτευσις εἶπεν ὅτι αὐτὴ εἶχε σωτηριώτερον πρόγραμμα, ὁπότε ἀσφαλῶς θὰ ἐξετίθετο ἡ ἀντιπολίτευσις, ὡς μὴ ἔχουσα οὐδὲν τοιοῦτον. Ἦχῃτο λοιπὸν τὴν πτώσιν τῆς Κυβερνήσεως, εἰς οὐδὲν λογίζων τὴν ἀπώλειαν τῆς θέσεώς του. Πολλάκις ἠκούσθη εἰς συναναστροφὴν τινα ὅπου κάθε ἄλλο ἢ περὶ πολιτικῶν ἐγίνετο λόγος νὰ εἴπῃ — Κύριοι χωρὶς Μοναρχικὸν πολιτεύμα, εἶνε ἀδύνατον νὰ κυριαρχήσουν εὐγενεῖς ἰδέαι. Ἐμβλέψατε εἰς τὸν Μεσαίωνα, καὶ ἴδατε τοὺς ἀγῶνας τῶν ἱπποτῶν, οἵτινες ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν των χάριν μιᾶς εὐγενούς ἰδέας· χάριν τῆς προστασίας ἀδυνάτων. Καὶ ἐὰν ἔβλεπε ὅτι δὲν ἐπεκροτοῦντο αἱ ἰδέαι του ἐλάμβανε τὸν πῖλον του καὶ ἀπήρχετο. — Διότι αἱ νοσηραὶ ἰδέαι των, καθὼς ἔλεγεν, ἐνέπλησαν μικροβίων τὸν ἀέρα! Κατηράτο τὸν ἐφευρέτην τῆς πυρίτιδος, ὅστις ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς παρακμῆς τῶν ἱπποτῶν. — Ποῦ εἶνε, ἠκούσθη πολλάκις ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας του νὰ λέγῃ, οἱ χρόνοι κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ ξίφη συνεχροῦντο χάριν δύο γαλανῶν ὀφθαλμῶν; Τώρα μία καταγγελία εἰς τὸν Βιρηνοδικὴν ἐπὶ διαταραξεί οἰκογενειακῆς ἡσυχίας. Εἰς τί χρόνον ποῦ ζῶμεν. Θεὲ παντοδύναμε. Κατήντησε νὰ μὴ γνωρίζουν τίς ἦτο ὁ ἱππότης Ραχιάρ! Τὸ ὄνομα τοῦ βρασιλέως; τοιμοῦν νὰ τὸ προφέρουν εἰς τοὺς δρόμους. Περὶ τῶν γυναικῶν εἶχε τὴν καλλιτέραν ἰδέαν. — Εἶνε τὰ ἄττρα τῆς γῆς, ἔλεγε πολλάκις. Κάποτε προκειμένου περὶ ἀνθέων τὸν ἠρώτησαν ποῦτον

ἄθως προστίμα — Τὴν γυναῖκα, ἀπήντησεν. Εἰς κάποιον δὲ ἔστις ἔλεγεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἐπρεπε νὰ ζῶσιν εἰς ἄλλον πλανήτην, εἶπεν — Ὄστε τὴν γῆν ἤθελες αἰώνιαν κόλασιν; Ὁ ἔρωσ, ἔλεγεν, εἶνε τὸ πᾶν. Αὐτὸς κινεῖ τὰ πάντα. Πόλεμοι χάριν αὐτοῦ ἐγιναν, καὶ εἰρήνη ἐκλείσθη πολλάκις δι' αὐτοῦ. Γνωρίζω συγγραφεῖς, οἵτινες ἔγραψαν σπουδαῖα ἔργα, μόνον καὶ μόνον ὅπως θαυμασθῶσιν ἀπὸ τὰς ἐρωμένας των.

***

Πολλοὶ εἶδον τὸν κ. Ευλένιον νὰ παρακολουθῇ ἀγνώστους γυναῖκας μέχρι τῶν οἰκιῶν των καὶ ὅταν τὰς ἔβλεπε καὶ εἰσῆρχοντο εἰς αὐτὰς ἀνεχώρει, χωρὶς νὰ διέλθῃ ἄλλην φορὴν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Κάποτε παρηκολούθει μίαν κυρίαν, καλλίστης κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἐντιμοτάτην.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ ἀνήρχετο τὴν κλίμακα, ὁ κ. Ευλένιος ἀκροποδητεῖ ἀνήλθε καὶ αὐτὸς καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν σάλαν, ἐκρύβη ὀπισθεν μιᾶς πολυθρόνας, ὅπου, καθὼς ἔλεγεν ἀργότερον, τοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἦτο εἰς τὴν Ἑδέμ. Ὁ σύζυγος ὅμως τῆς κυρίας αὐτῆς, ὅστις ἦτο Ἀμερικανός, ἐγκτεστημένος εἰς Ἀθήνας καὶ διὰ τὸν ὁποῖον πολλὰ ἔλεγον οἱ γείτονες ὅσον ἀφορᾷ τὰς φρένας του, παρηκολούθει καὶ αὐτὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐγίνεν ἔξω φρενῶν, ὅταν εἶδε τὸν κ. Ευλένιον νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του — Ἴδου ὅτι αἱ ὑπόνοιαι μου ἦσαν βάσιμοι, εἶπε, καὶ κρατῶν τὸ περιστροφόν του, καὶ τρέμων, καθ' ὃ ἀνχμένων ἀντεπίθεσιν τοῦ ἀγνώστου, εἰσήλθεν εἰς τὴν σάλαν. Ἐμεινεν ὅμως ἐκπληκτος μὴ βλέπων οὐδένα — Καὶ ὅμως, ἐψιθύρισεν, ἐγὼ τὸν εἶδα νὰ εἰσέλθῃ ἐδῶ. Σημειώσατε ὅμως ὅτι κατὰ βάθος ἦτο εὐχαριστημένος ἐκ τούτου, διότι οὐδόπως ἐπεθύμει νὰ ἔλθῃ εἰς συμπλοκὴν. Ὁ κ. Ευλένιος ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο κρυμμένος κάτωθεν μιᾶς ἐλαστικῆς πολυθρόνας καὶ οὕτω ἦτο ὄλω; ἀφηνής. Αἴφνης ἔχων τὴν πολυθρόνην εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ κρατῶν αὐτὴν μετὰ δύο χεῖράς του ἀπὸ τοὺς πόδας, ἐγειροῦται καὶ μετὰ φωνὴν στενωρείαν φωνάζει εἰς τὸν Ἀμερικανόν, ὅστις τὰ εἶχε χάσῃ — Ὅπισω ἱππότη! Ὁ Ἀμερικανός μικροῦ δεῖν νὰ πέσῃ

λιπόθυμος. — Ἰππότα, ἐξηκολούθησε δεικνύων τὴν πολυθρόναν, αὐτὴν εἶνε ἡ ἀσπίς μου. Θέλεις μονομαχίαν; Κρύψε τὸ περιστροφόν σου καὶ νὰ μονομαχήσωμεν ὅπως εἰς τοὺς ἵπποτικούς χρόνους, καὶ συγχρόνως τοῦ ἔρριψεν ἐπάνω του τὴν πολυθρόναν. Ὁ Ἀμερικανὸς ὅστις εὗρε τὴν μονομαχίαν αὐτὴν πολὺ εὐχάριστον τοῦ ἐπέταξε μερικὰ Ἰαπωνικὰ βάζα, ὃ δὲ Ευλένιος ἓνα τραπέζι. Μετ' ὀλίγον ἐπέτων ὃ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου ὃ τι εὗρισκον. Πολυθρόναι, τραπέζια, εἰκόνες τοῦ τοίχου, ἐρρίπτοντο φύρδην μίγδην μετὰ διαβολικοῦ κρότου. Τέλος ὃ κ. Ευλένιος ἐξέρχεται τρέχων πρὸς τὸν διάδρομον· ὃ Ἀμερικανὸς τὸν ἀκολουθεῖ κρατῶν ἓνα βάζο γλυκὸ προωρισμένον διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀντιπάλου του. Εἰς τὸν διάδρομον ὅμως ἀπαντῶσι τὴν σύζυγον τοῦ Ἀμερικανοῦ, μίαν λαμπρὰν γυναικᾶ· ἑλληνίδα ἥτις ἐνουμφεῦθη τὸν γελοῖον αὐτὸν Ἀμερικανόν, ἐπειδὴ ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος καὶ ἦτις ἤρχετο νὰ ἴδῃ τὴν συνέβαινε. Μετ' ἰσχύτητα ἔμωσεν ἔτρεχον, ἀνέτρεψαν τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα ἥτις ἐμωλωπίσθη ἀρκετὰ σιχαῖα. Ἡ οἰκονόμος τῆς οἰκίας, μία ἀγαθὴ γραῖα, ἠκούσθη λέγουσα ἐνῶ ἔδενε τοὺς μώλωπας τῆς κυρίας τῆς— Ἀ, μὰ κυρία ἦτο καὶ ἄλλοτε ἰδιότροπος ὃ ἀφέντης, μὰ σήμερα θεὸς φυλάξῃ! Ἐν τῷ μεταξύ οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν κουζίναν, ὅπου εὐρόντες δύο κλάθια μὲ αὐγὰ καὶ ἓνα κοφίνι ντομάτες διὰ πελτέ, ἤρχισαν νὰ τὰ πετοῦν λυσσωδῶς ἐναντίον ἀλλήλων ἐνῶ ἐνίστε ἠκούοντο νὰ λέγωσι— Ἰδοὺ ἵπποτική μονομαχία! Ἡ οἰκονόμος ἀκούσασα τὸν θόρυβον ἐκύτταξε κρυφίως εἰς τὴν κουζίναν καὶ τρέχασα εἰς τὴν κυρίαν τῆς τῆς λέγει— Πᾶνε καὶ τὰ αὐγὰ, πᾶνε καὶ ἡ ντομάταις, πᾶνε καὶ ἡ κατσαρόλαις, πᾶνε καὶ ὅλα. Τίποτε δὲν ἄφησαν γερό. Ἡ οἰκοδόμοισα τὰ εἶχε χάσῃ σχεδὸν καὶ δὲν ἠδύνατο λέξιν νὰ ἀθροῖσθαι. Τώρα μετνοεὶ διὰ τὴν ἀνοησίαν ποῦ ἔκαμε νὰ νυμφεῦθαι τὸν ἐκκεντρικὸν αὐτὸν Ἀμερικανόν καὶ νὰ μὴ νυμφεῦθαι τὸν κ. Α. αὐτὸν τὸν λαμπρὸν δικηγόρον, ὅστις πολλὰ καὶ τὴν εἶχε ζητήσῃ εἰς γάμον ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς.

Τοὺς διαλογισμούς τῆς ὅμως αὐτοὺς διέκοψεν ἡ φωνὴ τῆς γηραιᾶς οἰκονόμου.

— Κυρία, δὲν κλειδώνεις τὸ μικρὸν δωμάτιο ποῦ ἔχεις τὰ μεταξωτὰ του φορέματα, μήπως ἔλθουν καὶ ἐκεῖ καὶ τότε; . . .

— Τρέξε γλήγορα . . . τρέξε, νὰ τὸ κλειδώσῃς . . . καὶ δὲν τὸ ἐσκέφθηκα τότε ὥρα. Ἡ οἰκονόμος ἔτρεξε ταχέως καὶ ἐκλείδωσε τὸ μικρὸν δωμάτιον, παραδώσασα τὸ κλειδίον εἰς τὴν κυρίαν τῆς.

Δὲν παρήλθον πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ ἡ θύρα τοῦ μαγειρείου ἤνοιξε μετ'

ὄρη, καὶ ἐφάνη τρέχων ὃ κ. Ευλένιος κρατῶν μίαν στάμναν νερό, τὸν ἠκολούθει δὲ ὃ Ἀμερικανὸς μὲ ἓνα κάδον πλήρη καὶ αὐτὸν ἀπὸ νερό· ὃ Ἀμερικανὸς ὡς δυνατώτερος ἐνίκη σχεδὸν πάντοτε καὶ κτεδίασε τὸν ἀντίπαλόν του. Ὁ κ. Ευλένιος εὐρέθη τότε τρέχων πρὸ τῆς θύρας τοῦ μικροῦ δωματίου, ὅπερ ἐκλείδωθεν ὡς εἶδομεν ἡ οἰκονόμος, καὶ εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ὀπίου ἐκρέμαντο πολύτιμα μεταξωτὰ φορέματα. Ὁ κ. Ευλένιος δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ὑποχωρήσῃ διότι ὃ ἀντίπαλός του θὰ τὸν ἐφθανε, καὶ μὴ ἔχων ὄρεξιν ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ψυχρολουσίας ὤθησε μελκίτιματτα τὴν θύραν, ἥτις ἠνοιχθῆ ἐπειδὴ ἐθροῦσθη ὃ σύρτης, καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν μεταξωτῶν φορεμάτων. Συγχρόνως εἰσῆλθε καὶ ὃ Ἀμερικανὸς ὑψώνων τὸν κάδον του. Ἡ οἰκοδόμοισα ἐλιποθύμησε.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Μάξιμος Κίνας

Φ. Φ. Φ. Φ. Φ. Φ. Φ. Φ.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Ἐνα βράδυ ἤμουν μὲ κάποιον φίλον μου εἰς τὸ δημοτικὸν θέατρον. Ἐνας Ἰταλὸς μεταμορφωτῆς καλούμενος Φρίτζο εἶδιδε παραστάσεις. Ἐκαθήμεθα εἰς τὸ θεωρεῖόν μας καὶ οἱ δύο χωρὶς νὰ λέγωμε λέξι. Αὐτὸς δὲν γνωρίζω τί ἐκύτταζε· μοῦ φκίνεται ὅμως πῶς ἐμετροῦσε πόσα κηρία εἶχε ἓνας πολυελαῖος ποῦ ἐκρέματο. Ἐγὼ ὅμως ἐκυττοῦσα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου. Αἶφνης μοὶ λέγει— Ἐρω τί κυττάεις. — Τί; — Νὰ πῆς τὴν ἀλήθειαν, ὅμως. — Ἐγεις τὸν λόγο μου. — Αὐτὴν τὴν Ἐκνθούλα, αἰ; — Τὸ βρήκες. Καὶ πράγματι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐκυττοῦσα μίαν Ἐκνθούλα, δεκα ὀκτὼ μόλις ἐτῶν, ντυμένην λευκὰ ποῦ ἐκάθητο εἰς τὴν πρώτην σειρὰν συνοδευομένη ἀπὸ μεσήλικά τινα κυρίαν. — Τὴν γνωρίζεις; ἠρώτησα τὸν φίλον μου. — Ναι, μοὶ ἀπήντησε. Ἐκείνην τὴν στιγμήν ὃ Φρίτζο εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς ὠραίαν τινὰ νεάνιδα. Ὁ φίλος μου μοὶ λέγει ὡσεὶ φιλοσοφῶν— Ὅλα ἀλλάζουσι στὸ κόσμον αὐτόν, ὅλα μεταμορφοῦνται. Ὁ πλούσιος τῆς χθὲς ἐξημερώνεται πένης καὶ ὃ πένης πλούσιος. Ὁ σκώληξ γίνεται εἰς ὀλίγας στιγμὰς χρυσκλίς. Τὸν ἄφησα νὰ λέγῃ ἐλπίζων νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὅπου ἤθελε. Ἀλλὰ τίποτε· Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ τὸν διακόψω— Λοιπὸν γνωρίζεις αὐτὴν τὴν νεάν; — Τώρα ὄχι, αὐτὸν ἴσως! — Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε αἰνίγμα Σφιγγὸς φίλε μου. — Καθόλου, ἀγαπητέ μου, δὲν εἶνε αἰνίγμα. Μεταμορφώσεις παντοῦ! — Μεταμορφώσεις; — Πέρασε αὐριον εἰς τὴν ὁδὸν Ψαρῶν νὰ ἰδῆς τὴν Ἐκνθούλα — Πῶς; — Ἡ μάλλον εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, εἰς τὸ μέγα Κομμωτήριον, νὰ ἰδῆς τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς— Ὡ φοίκη! ὥστε τὰ

μαλλιά αὐτὰ ποῦ ἀξίζει κανεὶς νὰ τὰ θαυμάζῃ εἶνε περούκα; δὲν εἶνε δικὰ τῆς; — Καὶ ὅμως εἶνε δικὰ τῆς! — Μὲ ἐμπαιζεις λοιπὸν; — Ἀκουσε, ἀκουσε, φίλε μου. Εἶνε μία ἱστορία πολὺ λυπηρά.

Ἡ νεκρὰ αὐτὴ κόρη δὲν ἔχει πατέρα, ἔχει μόνον τὴν γηραιὰν μητέρα τῆς, μετὰ τῆς ὁποίας ἐργάζονται ἐντίμως καὶ οὕτω συντηροῦνται. Πρὸ μηνὸς ὅμως ἡ μήτηρ τῆς ἠσθένησε. Ποῦ φάρμακα; Ὁ μὴνας ἐτελείωσε Ποῦ ἐνοίκιον; Ἐνοεῖς λοιπὸν τί ἔκαμε ἡ γενναία κόρη; Ἐπώλησεν εἰς τὸ κομμωτήριον τὰ μαλλιά τῆς τὰ ὀλόχρυσα. — Ὡ, γενναία κόρη, ἀνεφάνησα. — Γενναία, προσέθηκε καὶ ὃ φίλος μου. Ὁ Διευθυντῆς τοῦ κομμωτηρίου, ἐξηκολούθησε, ἐνοικάζει τὰς περούκας εἰς τοὺς ἠθοποιούς τῶν θεάτρων, καὶ κάποτε καὶ εἰς τὴν Ἐκνθούλα δίδει τὰ μαλλιά τῆς γιὰ μιὰ μόνην βραδεία. Ὁ φίλος μου ἐδάκρυσεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. — Πρέπει ὃ Θεὸς νὰ ἀνταμειψῇ τὴν γενναίαν αὐτὴν κόρην. — Θὰ τὴν ἀνταμειψῇ, προσέθηκε ὃ φίλος μου.

★

Μετὰ ἓνα μῆνα συνήντησα τὸν φίλον μου εἰς τὴν δειροστοιχίαν συνοδευόμενα μίαν νεκρὰν γυναικᾶ. — Εἶνε ἡ σύζυγός μου, μοῦ λέγει. Ἦτο ἡ Ἐκνθούλα! Ὁ Θεὸς τὴν ἀντήμειψε.

Σπύρος Γ. Κακριμάνης.

XXXXXXXXXXXX

ΣΤ' ΑΓΕΡΙ

Τῆς ἀνοιξὸς ἀγέρι ἀπαλό,
Ἄχ πῶς ζηλεύω τὰλαφρὸ σου βῆμα,
Πότε σὲ ρόδο γέρνεις δροσερό
Πότε κυλᾷς ἔς τὴν ἀμμουδιὰ τὸ κῦμα.

Γεμάτο ἀπὸ μύριες εὐωδιᾶς
Στὰ στήθη μας βαθεῖα σὺ μπαίνεις μόνο,
Σὺ βλέπεις τὲς χαρὲς μας τὲς κρυφές,
Σὺ βλέπεις τὴν ἀτέλειω τόμας πόνο.

Τῆ χάρι σου ἀγέρι δροσερό,
Τῆ χάρι σου ζηλεύω νύχια, μέρα.
Ἄχ! νάχα τὰλαφρὰ σου τὰ φτερὰ
Νὰ πέταγα μαζί σου ἔς τὸν αἰθέρα!

Δὲν θάτρεχα ἔς τὰ σύννεφα ψηλά,
Δὲν θάπαιζα μὲ τὰφρομένο κῦμα,
Θὲ νᾶμπαινα στὰ στήθη του βαθεῖα
Καὶ θαῦρισκα τῶν πόθων μου τὸ μνημα.

Σάμος

Ἐλένη Σ. Σβορώνου

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΟΣ

Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ διαυγοῦς Κηφισοῦ ἐφύετο τὸ τελευταῖον ρόδον. Τίς οἶδε πῶς εὐρέθη ἐκεῖ, ποία χεὶρ τὸ εἶχε φυτεύσῃ, ἢ τίς ἄνεμος ἐναπέθεσεν ἐκεῖ σπῆρον τινὰ ἀσπᾶσαι αὐτὸν ἔκ τινος κήπου. Καὶ μία τριανταφυλλέα χαρίσεσας καὶ εὐλύγιστος σκορπίζουσα περὶ μαγευτικὰ ἀρώματτα εἶχε φυτρώσῃ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Εἰς τὴν ἐνδοξὸν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὃ θόρυβος καὶ ἡ παραγῆ ἐβασίλευεν εἰς τὸ ἔπακρον, ἐνῶ ἐκεῖ ἄκρα ἡσυχία ἐξηπλοῦτο. Αἶφνης ψιθυρὸς ἠκούσθη ὀπισθεν τῶν δένδρων καὶ θόρυβος σειόμενων κλάδων καὶ μετ' ὀλίγον ἐνεφάνισθησαν πρὸ τῆς ὄχθης αἱ ἐννέα θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης. Ἐφοροῦσαν ὄλαι λευκά, καὶ ἡ μορφή των ἔλαμπεν ἐκ τῆς ὠραιότητος. Οἱ βραχίονές των καθῶς τὸ κῦμα τῆς Σαλαμίνος ἠκτινοβόλουν. — Λοιπὸν τί καθήμεθα ἀδελφαί; εἶπεν ἡ Θάλεια. Ἰδοὺ ὃ ποταμὸς μᾶς παρέχει σήμερα τὰ διαυγέστερα ὕδατά του, καὶ ἀναμένει νὰ μᾶς δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Καὶ ταῦτα λέγουσα ἤρχισε νὰ ἐκδύηται. Μετ' ὀλίγον ὄλαι ἔπλεον ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ἐπαιζον μὲ τὰ νερὰ καὶ ἐγέλων. — Σήμερα, λέγει ἡ Εὐτέρπη τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ εἶνε ἐξαιρετικῶς ὠραῖα. Καὶ τοῦτο τὸ ὀφείλετε εἰς ἐμέ! — Πῶς; διέκοψεν ἡ Μελομένη. — Ναι, ἀγαπηταί μου ἀδελφαί, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὐτέρπη, χθὲς τὴν δειλὴν εἶδον τὸν Κηφισὸν καθήμενον ὑπὸ τὰς ἰτέας καὶ παίζοντα τὸν αὐλὸν του— τὸν ὅποιον παίζει τόσον γλυκὰ— καὶ τῷ εἶπον ὅτι θὰ ἐλουόμεθα σήμερον. Ἐκεῖναι ἐγέλασαν. — Καὶ ἂν ἐνεφανίζετο τώρα ὃ Κηφισός, εἶπεν ἡ Τερψιχόρη τρομασμένη, τί θὰ ἐκάμαμεν. Αἱ Μοῦσαι ἐκυττάχθησαν ἐκστατικά. Οὐδέποτε εἶχον σκεφθῆ τοιοῦτόν τι. — Μὴ φοβεῖσθε ἀνόητοι εἶπεν ἡ Εὐτέρπη. Τὸν νομίζετε τόσον γενναῖον, ὥστε νὰ μὴ φοβῆθῃ οὐδὲ τὸν Δία, ὅστις ἐκ τοῦ Ὀλύμπου μᾶς βλέπει ταύτην τὴν στιγμήν; Αἱ Μοῦσαι ἀνεθάρρησαν. Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν, καὶ ἂν αἶφνης παρουσιάζετο τί θὰ μᾶς ἔκαμε; Θὰ ἔβλεπε μόνον τὰς ξανθὰς μὲς κόμας, καὶ ἴσως καὶ τοὺς ἀργυροὺς μὲς βραχίονας. Ἀλλὰ δὲν ἀξίζει νὰ δυσαρεστηθῶμεν δι' αὐτό, ἀφοῦ ὃ Κηφισὸς μᾶς παρέχει αὐτὰ τὰ διαυγῆ ὕδατα.

★

Αἶφνης ἡ Κλειὸ ἐστάθη. — Ἐνα ρόδον, ἐφώνησε τρέχουσα πρὸς τὴν ὄχθην, ὅπου εὐρίσκετο ἡ ὠραία τριανταφυλλέα. Μετ' ὀλίγον τὸ ρόδον εὐρίσκετο εἰς τὰς χεῖράς τῆς. Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως οὐδὲ νὰ τὸ θαυμάσῃ, διότι μία φωνὴ τὴν ἐξάφνησεν— Διατὶ ἐκοψες τὸ ἄνθος μου; Ἡ μοῦσα ἐστράφη καὶ εἶδεν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τὴν Ἀφροδίτην— Τίς σοι ἔδωκε τὸ δικαίωμα, ἐξηκολούθησεν ἡ Κύπρις, νὰ μὲ στερήσῃς τοῦ

ώραίου τούτου άνθους; — Ἡ Κλειώ μόλις ἠδυνήθη νὰ φελλίσῃ — Ἦγνόουν ὅτι ἦτο ἰδικόν σας. Ἐάν τὸ ἐγνώριζον οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ τὸ κόψω. Ἡ Ἀφροδίτη ἐκίνησε περιλύπως τὴν κεφαλήν. — Τώρα, ἐπιθύριτε, βλέπω ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένον — Διχτί; ἠρώτησεν ἡ Μελοπομένη, ἥτις ἦτο πλησίον τῆς — Χθές, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἦλθεν ἐκ Θράκης πρὸς ἐμὲ ὁ Πιέρου, ὁ υἱὸς τοῦ Μάγνητος, ὅστις ἀφοῦ πολλὰς θυσίας ἔκκαμε, μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσω ὅπως εὖρη σύζυγον ὠραίαν. Καὶ συνεφωνήσαμεν ἵνα ἡ γυνὴ ἥτις θὰ ἔλειπε τὸ βόδιον τοῦτο θὰ ἐγίνετο σύζυγός του. — Ἄ! ἡ Κλειώ σύζυγος ἐνὸς θνητοῦ; — Πρὸ ἡμερῶν εἶδον κατὰ τύχην τὰς μοίρας, αἵτινες μὲ εἶπον ὅτι ἡ Κλειώ ἔμελλε νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Πιέρου, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευσα. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ ἐκπληρώσω τὴν υπόσχεσίν μου.

Ἡ Μελοπομένη δὲν εἶπε τίποτε εἰς τὰς λοιπὰς Μούσας, ἀλλ' ἀνέμενε νὰ ἴδῃ τὸ συμβησόμενον. Μετ' ὀλίγον αἱ ἐννέα ἀδελφαὶ ἀπῆρχοντο διὰ μέσου τῶν δακτύλων εἰς τὸν Ἑλικῶνα. Ὅτε ὅμως ἐπροχώρησαν ἀρκετὸν διάστημα ἡ Κλειώ ἤρχισε νὰ ταράσσεται. Κάτωθεν ἐνὸς δένδρου εἶδε κοιμώμενον νεανίαν τινά. Τὸ ἀθλητικόν του σῶμα, τὸ ἀγαλαματώδες πρόσωπόν του, τὴν ἔκκαμον νὰ σκιρτήσῃ — Νὰ εἶνε θεὸς τις; ἐσκέφθη ἡ Κλειώ. Ὅστις δὴποτε ὅμως καὶ ἂν εἶνε αἰσθάνομαι ὅτι τὸν ἀγαπῶ. Θεοὶ ἀθάνατοι τί κατὰ δίκην εἶνε αὐτὴ νὰ μὴ δύναμαι νὰ βαδίσω μακρὰν του οὔτε ἐν βῆμα; Διχτί νὰ μὴ δύναμαι νὰ στρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ αὐτόν; Ὡ, οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτόν. Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα ἐκρόβη ὀπισθεν τῶν δένδρων, ὥστε νὰ τὴν χάσωσιν αἱ ἀδελφαὶ τῆς. Αἱ λοιπαὶ μούσαι, ὅταν ἐπροχώρησαν ἀρκετὸν διάστημα τότε μόνον ἐνόησαν τὴν ἀπουσίαν τῆς Κλειούς. Ἡ Μελοπομένη ὅμως ἐνόησε τὰ πάντα — Ἄχ! δυστυχῆς ἀδελφή μου, εἶπε στενάζουσα, ἔπεσεσ ὅμικ τοῦ βέλους τῆς ἀπηνόης Κύπριδος. Ἐν τῷ μεταξύ αἱ θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης ἔφθασαν εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

Τί ἄρα γε ἔγεινεν ἡ Κλειώ; Ὅταν εἶδεν ὅτι αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετὸν διάστημα, ἐκάθησε πλησίον τοῦ Πιέρου, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ νεανίας, καὶ ἀνέμενε νὰ ἐξυπνήσῃ. Καὶ ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἔμενε καὶ αὐτὴ ἀργή. Ἐπιτελε τὸν μικρὸν Ἔρωτα εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ ῥίψῃ ἐν βίλος του καὶ εἰς τὸν Πιέρου ὅταν ἐξυπνοῦσε. Ὁ ἔρωσ ἀνελθὼν ἐπὶ τινος δένδρου ἀνέμενον νὰ ἐξυπνήσῃ ὁ νεανίας. Ἄλλ' οὕτως κεκμηκῶς ἐκ τῶν πολλῶν κόπων ἐκοιμήτο βρεῶς καὶ δὲν θὰ ἐξύπνα ἐάν δὲν ἠκούετο τὸ πε-

ριπαθὲς ἄσκη ἀηδόνος, ἥτις ἔψαλλεν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν του. Ἦγέρθη καὶ βλέπων τὴν Κλειώ ἔμεινεν ἐκστατικός — Ὡ, ὠραῖον ἄνθος, εἶπε, δὲν εἰσεύρεις εἰς ποῖαν ταραχὴν μὲ ἐμβάλλεις. Δὲν ἐχρειάζετο περισσώτερον. Ἐνηγκαλισθησαν καὶ μετὰ τινος ἡμέρας ἐγίνοντο οἱ γάμοι των. Εἰς τὸ δάσος συνηθροίσθησαν αἱ νηρηίδες, αἱ Νηϊάδες, οἱ Σάτυροι, καὶ αἱ νύμφαι, καὶ ἐώρτασαν τοὺς γάμους τοῦ Θρακῆ Πιέρου μετὰ τῆς Κλειούς. Κατόπιν φαίνεται ὅτι θὰ ἔζησαν εὐτυχεῖς εἰς τὰ παρθένικα ἐκεῖνα δάση ὅπου διηνεκῶς τὰ ρυάκια τρέγουσι. Ἀπέκτησαν δὲ καὶ υἱόν, τὸν Νάρκισσον, εἰς τὸν ὅποιον ἡ μήτηρ του ἐδίδασκεν ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει πλέον ἐπιφοβὸν τοῦ βέλους τοῦ Ἔρωτος.

Λίθος Γραμμάτης

ΜΗ ΦΥΓΗΣ

Βαρκούλα μου θά φύγῃς
καὶ τὰ παντὰ ἀνοίγει,
τέτοιο καιρὸ;
Δὲν βλέπεις μανιωμένη,
τὴν θάλασσα πῶς βγαίνει
ἀπ' τὸν γιαιλό;
Εἰν' ἀσπλαγχο τὸ κύμα
ἀνοίγει πάντα μνήμα,
μνήμα σκληρό.
Βαρκούλα μου μὴ φύγῃς,
μὴ τὰ παντὰ ἀνοίγεις
τέτοιο καιρὸ.

Κ. Α. Ἀλεξόπουλος

D. BLANCHET

Ο ΜΩΑΜΕΘ

Ὁ Μωάμεθ, ὁ προφήτης τῶν Ἀράβων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μέκκαν ἐν ἔτει 570 καὶ καὶ ἠγετο ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀνσέν, μιᾶς ἐκ τῶν διασημοτέρων τῆς εὐγενοῦς φυλῆς τῶν Κορενσίτ. Μείνας ὀρφανὸς ἐνωρίς, ἀνετρέφθη ὑπὸ τοῦ πάππου του καὶ βραδύτερον ὑπὸ τοῦ θεοῦ του Ἀβοτάν. Ἐπὶ μακρὸν ἐκινδύνευσεν ἀπέναντι τῶν Ἀράβων, διεκρίθη ὅμως διὰ τὴν ἀνδρείν του καὶ τὴν γενναϊότητά του, καὶ ἔσχε μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν φυλὴν του διὰ τὸν χαρακτήρα του καὶ τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκεν ὁ γάμος του μετὰ τινος πλουσίας χήρας ὀνομαζομένης Κανδίνας. Οὐχ ἦττον ὅμως μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν, ὁ Μωάμεθ δὲν ἔχεν ἐκπληρώσῃ οὐδεμίαν ἐκ τῶν συνήθων ἐκεί-

νων πράξεων αἵτινες δεικνύουσι τὸ μεγαλεῖον ἐνὸς ἀνθρώπου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Μωάμεθ ἀπεσύρθη ἐν τῇ ἐρήμῳ διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς μελέτας. Νύκτα τινὰ ἐπὶ εὐρίσκετο ἐν τῷ σπήλαιῳ τοῦ ὄρους Ἡρέτ, ἀνεγιγνώσκων τοὺς ἱστορικοὺς Ἀραβικοὺς, ἐνεφανίσθη αὐτῷ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ παρουσιάσας βιβλίον τι τῷ εἶπε «ἀνάγνωσον». «Ἄλλὰ δὲν γνωρίζω νὰ ἀναγιγνώσκω», ἀπεκρίθη ὁ Μωάμεθ. Τότε ὁ ἄγγελος ἔλαβεν αὐτόν ἐκ τῆς κόμης καὶ τὸν ἔρριψε τρις φορὰς εἰς τὴν γῆν, ὅπταν ἐπανελάβεν «Ἀνάγνωτον τὸ βιβλίον τοῦτο ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου σου, ὅστις τὸ πᾶν ἔχει δημιουργήσει». Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Μωάμεθ ἀνέγνωσε ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ ἤκουσε φωνήν, ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε «Εἶσαι ὁ Προφήτης τοῦ Θεοῦ». Ὁ Μωάμεθ ἴδρυσεν νέαν θρησκείαν ἥτις ἐκλήθη Ἰσλαμισμὸς· οἱ δὲ πιστεύσαντες ἔλαβον τὸ ὄνομα τῶν Μουσοουλμάνων. Δὲν παρήλθον ἢ τρία ἔτη, ὅπταν ὁ Μωάμεθ ἔφερεν εἰς τὴν νέαν θρησκείαν τὴν σύζυγόν του, τὸν ἐξ ἀδελφῶν του Ἀλῆν, τὸν σκλάβον του καὶ μερικοὺς κατόικους τῆς Μέκκας. Ἐν ἔτει 614 συνήνωσε τοὺς ὀπαδοὺς του καὶ εἶπεν αὐτοῖς: — Τίς ἐξ ὑμῶν θέλει νὰ εἶναι ἀδελφός μου, ἀκόλουθός μου, βεζύρης μου; Ὁ Ἀλῆς ἠγέρθη ὀρμητικῶς καὶ ἀνεφώνησε: «Ἐγὼ ἔσομαι τοιοῦτος· καὶ ἂν τις τολμήσῃ νὰ ἀντισταθῇ εἰς σέ, θὰ τοῦ συντρίψω τοὺς ὀδόντας, θὰ τοῦ ἐκβάλω τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ τοῦ σχίσω τὴν κοιλίαν, θὰ τοῦ θραύσω τὰς κνήμας». Τοιοουτοτρόπως ἀπεκαλύπτετο ἡ φανατικὴ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ἐνεπνευσεν αὐτοῖς ὁ Μωάμεθ καὶ ἡ πολεμικὴ προσπάθεια τῶν πιστῶν του. Ἡ νέα αὕτη θρησκεία ἥτις ἤξιον νὰ μνηνεῖσῃ ὅλας τὰς ἄλλας, ταχέως προὐκάλεσε τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸ μίσος τῶν Κορενσίτ. Ὁ Μωάμεθ ἀπειλούμενος, ἐδέησε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Μέκκαν· ἡ ἐποχὴ αὕτη τῆς φυγῆς ἔμεινεν ἀθάνατος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ· ἐπίσης αὕτη ἐγένετο χρονολογία τῶν Μουσοουλμάνων. Ἐξορισθεὶς εἰς τὴν Ἰατρίν, ἣν ὠνόμασε Μεδίνα, πόλιν οὕτως εἶπεν τοῦ Μωάμεθ, κατέφυγε μετὰ τῶν ὀπαδῶν του. Μετ' αὐτῶν διοργάνωσε μικρὰν στρατιάν, ἐνίκησε τοὺς Κορενσίτα καὶ ἐγένετο κύριος τῆς Μέκκας. Ἐκαμε κατοχὴν τοῦ ναοῦ καὶ ἀνέτρεψε τὰ εἰδῶλα τῶν κατόικων λέγων: «Ἡ ἀλήθεια ἔρχεται, ὅταν τὸ ψεῦδος ἐξαφανίζεται». Κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ὁ Μωάμεθ ἔθεσεν εἰς τὴν θρησκείαν του ὅλας τὰς φυλάς τῶν Ἀράβων· ἐν ἔτει 632 πλέον τοῦ ἐνὸς ἐκτομμυρίου Μουσοουλμάνων ἦλθον εἰς τὴν Μέκκαν. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ Προφήτης ἠσθάνθη πλησιάζοντα τὸν θάνατόν του. Ἐάν, εἶπεν, ἐκτύπησα τινὰ ἐκ τῶν ἀδελφῶν μου, ἄς μὲ κτυπήσῃ· ἐάν ὀρεῖλω τι εἰς πιστόν, ἰδοὺ τὸ βαλάντιόν μου. Ἀνθρωπὸς τις διεμαρτυρήθη τότε

ΚΩΝΣΤ. Α. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

Τυχὼν βραβείου εἰς τὸν διαγωνισμόν πρὸς ἔγγραφὴν συνδρομητῶν.

διὰ μερικὰ νομίσματα· ὁ Μωάμεθ τὸν ἐπλήρωσε καὶ νῆχαρίστησεν αὐτόν, διότι τῷ ἐνεθύμησε τὸ χρέος του εἰς αὐτόν τὸν κόσμον καὶ δὲν ἔμεινεν εἰς τὸν ἄλλον. Ἡ θρησκεία τοῦ Μωάμεθ ἐμπεριέχεται ἐν τῷ Κορανίῳ, θρησκευτικῷ βιβλίῳ τῶν Μουσοουλμάνων ὅπως ἡ Γραφή εἶναι βιβλίον τῶν Χριστιανῶν. Τὸ Κορανίον περιλαμβάνει τὰ δόγματα, τὰς ἐντολάς, τὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας ὁ Μωάμεθ εἶχεν εἶπῃ εἰς τὰ διάφορα κηρύγματά του, καὶ τὰ ὁποῖα εὐσεβῶς ἐφύλαττον εἰς φύλλα παπύρου οἱ διδασκόμενοι ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, εἰς ἐκ τῶν διαδόχων του ὁ Καλίφης Ἀβουκέτ, ἐτακτοποίησε καὶ ἔκαμε τὸ βιβλίον, ὅπερ ἐκλήθη Κορανίον. Τὰ δόγματά του εἰσὶν ἀπλά. Ὁ Θεὸς εἶναι εἰς, ὁ Μωάμεθ εἶναι Προφήτης του. «Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος». «Ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ θὰ ἀμειφθῶσιν οἱ καλοὶ καὶ θὰ τιμωρηθῶσιν οἱ κακοί. Αἱ κυριώτεραι ἐντολαὶ εἶναι· ἡ προσευχὴ, ἡ νηστεία καὶ ἡ ἐλεημοσύνη. «Ἡ προσευχὴ, ἔλεγον οἱ Μουσοουλμάνοι, μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὸ νὰ εὖρωμεν τὴν ὁδὸν πλησίον τοῦ Θεοῦ· ἡ νηστεία μᾶς φέρει εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀνακτόρου του· ἡ ἐλεημοσύνη μᾶς ἐνισχύει νὰ εἰσελθῶμεν».

Μετάφρασις

Π. Πλεῖς.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΥΑΚΙΝΘΟΥΣ"

ΜΗ!

Μή γοναίτζη; εμπρός μου δακρυσμένη;
Μή μου θυμίζεις πάλι τὰ παλῆά;
Εἶν' ἡ καρδιά μου τώρα τυλιγμέη
Μὲ τὴ σκληρὴ ἀπογιά...

Μή σαρταράς ἀχάριστῃ σὸ χῶμα;
Μή μου γηρεῦν; λόγο νὰ σοῦ πῶ;
Φωνὴ δὲν ἀνεβαίνει πλὴ σὸ στόμα
'Σὸ σὸ στόμα μου τὸ ἀνῶ!

Μή γοναίτζη; μτρός μου δακρυσμένη.
Μή μοῦ θυμίζεις πάλι τὰ παλῆά
Φύγε ἀπὸ μὲ μακρὰ δυστυχισμένη
Σὲ μέρη ἀλαργινά...

Γεώργ. Α. Ἀσημάκης.

*****

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΑΝΟΣ ποιμὴν καὶ ΜΑΡΩ, ποιμένες.

ΘΑΝΟΣ—'Η ἀγάπη λίγο ζῆ
σὰν τὸ λουλοῦδι τὴν αὐγὴ
π' ἀνθεῖ ὅλο ζωὴ στὴ γῆ
'Ἦτσι μαραίνονται μαζύ.

ΜΑΡΩ—Εἶνε τῆς μοίρας του γραφτὸ
νὰ τὸ τραβήξουνς κι αὐτό.

ΘΑΝΟΣ—Μὰ τὸ λουλοῦδι τὴν δροσιά,
νοιώθει σὰ φύλλα τὰ χρυσά.

ΜΑΡΩ—Καὶ τί τὸ ὠφελοῦν αὐτά;
'Ο θάνατος θάλλῃ μετὰ.

ΘΑΝΟΣ—Ναί, μὰ θὰ νοιώσῃ τὴ ζωὴ
ἕνα τῆς ἀνοιξίς πρωτὶ.

Θὰ παίξῃ θὰ γελάσῃ
πρὶν τὴ ζωὴ του χάσῃ.

ΜΑΡΩ—Τέτοια χαρὰ ὡς τόσο
δὲν θέλω νὰ τὴν νοιώσω.

ΘΑΝΟΣ—'Ελα λουλοῦδι τοῦ βουνού,
ἔλα ἀστέρι τ' οὐρανοῦ,

νὰ πᾶμε στὸ λιβάδι
τώρα τὸ βράδυ βράδυ

ΜΑΡΩ—'Αἶντε τσοπάνο στὸ καλὸ,
καὶ μὲ τὰ λόγια σου γελῶ,

ν' ἀλθῶ μαζύ μ' ἐσένα
σὲ μέρη ἐρημωμένα.

ΘΑΝΟΣ—Καὶ δὲ μοῦ λὲς ἂν ἀγαπᾷς
φοβᾶσαι μὴ σὰν περπατᾷς,

κανένα φάντασμα φανῇ.
καὶ μᾶς ἐπάρῃ τὴ φωνή;

'Εχω μιά κλίτσα ἀπὸ ἰτιά
ὅπου πετᾷ γύρω φωτιά.

ΜΑΡΩ—Κι' ἂν ἔλθῃ ἡ μάνα μου ἐδῶ
καὶ δὲ μ' εὐρῇ; τ' ἔχω νὰ ἰδῶ!

Στὸ σπῆτι σὰν γυρίσω.
τί ἔχω ν' ἀντικρύσω.

ΘΑΝΟΣ—Τὸ δρόμο πὲς ὅτι ἔχασες,
στὸ πλάτανο σὰν ἔρθασες.

'Εβοάδουζε κομμάτι,
κ' ἐθάμπονε τὸ μάτι.

ΜΑΡΩ— Πᾶμε τσοπάνο μου εμπρός;
Νὰ φεύγουμε εἶνε καιρός,

προτοῦ ἡ μάνα γυρίσῃ
κ' ἔτσι μὲ ἐμποδίσει.

ΘΑΝΟΣ— Πᾶμε, στὸ δάσος τὸ χρυσὸ
νὰ παίξουμε μὲ τὸ δροσὸ.

(Μιὰ φωνὴ ἐκ τοῦ δάσους)
'Εσεῖς ἂν ἀγαπᾶτε,

γιὰ πέτε μου ποῦ πᾶτε.

ΜΑΡΩ—Μοῦ φάνηκε πῶς μιὰ φωνὴ
ἐρχότανε ἀπὸ ἐκεῖ.

ΘΑΝΟΣ— Εἶνε τοῦ κότσυφα ἡ λαλιά
π' ἀκούγεται ἀπ' τὰ κλαδιά

ἢ ΦΩΝΗ— Λοιπὸν ἀποκριθῆτε
ποῦ πᾶτε νὰ εἰπῆτε.

ΜΑΡΩ— Εἶνε φωνὴ, τρέμω ῥιγῶ.

ΘΑΝΟΣ— Κᾶτι ἀκῶ τώρα κ' ἐγώ.

Η ΦΩΝΗ

Τὴν θεία νύκτα ὅπου γυρίζουν,
ἄγγελοι θεοὶ ποῦ τοιγυρίζουν,
τὴν πίντων πλάσιν στὸν οὐρανό;
Ποῦ ὅλοι εμπρός του γονυπετοῦνε,
(οἱ ποιμένες τρέμοντες γονυπετοῦν)
τὴν εὐλογία του π' ὅλοι ζητοῦνε
καὶ προστατεύει τὸ ὄρφανό
'Όπου μᾶς δίνει τὴν αὐγούλα
καὶ στὰ λουλοῦδια τὴ δροσοῦλα,
Ποῖς τὴν θεία νύκτα τοῦ Θεοῦ του
τὴν καθιστάνει μελανή;
Ποῖς μὲ μί' ἀχτίδα τοῦ ὀρθαλοῦ του
ἐν βλέπει εμπρός του τὴν ποινή.

Μάξιμος Κ.

*****

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

'Εκοιμώμην εἰς μίαν ἀκτὴν τῆς Κερκύρας,
καὶ ἐν Χρουσοπιέριον 'Ονειρον μὲ εἶχε φέρῃ
εἰς παρελθούσῃν ἐποχὴν. Εἶδον ὅτι ἔζων ἐν
'Ισπανία καὶ ἀπεχαιρέτων τὴν φίλην μου Βασί-
λισσαν τῆς Γρανάδας, ἣτις ἀπῆρχετο εἰς τὰ ξένα
ἐπὶ ἐνὸς ἀκατίου. 'Απεμακρύνθη καὶ μετ' ὀλί-
γον δὲν ἔβλεπον εἰμὴ τὸν 'Αφρὸν τοῦ Κύματος.
'Η παγετώδης ἄβρα τῆς Κερκύρας μὲ ἐξύ-
πνησε καὶ εἶδον τὴν ἀπαισίαν πραγματικότητά.
'Εκτοτε ἐγείνω ὁ Νισιαλὸς τῆς θαλάσσης ἐκεῖ-
νης.

Συχνὰ τὴν συνήντων εἰς τὴν ἐξοχὴν περι-
πατοῦσιν ὑπὸ τὰς ἰτέας δι' ὃ τὴν ἐκχλουν
Νύμφην τῶν 'Ιεῶν. 'Εφαίνετο ὅτι ἦτο εἰς
Μαρμαίρων 'Αστὴρ ὅστις κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν.
Μὲ μίαν λέξιν σὲ ἐμάγειεν. Λὲς καὶ ἦτο μίαν
Μαγικὴν Καρδιά.

Φαντασθῆτε νὰ ἴδῃ τις τὸ Λουλοῦδι τῆς 'Α-
γάπης νὰ τὸ δρέπῃ ἐν Τέρας τῆς Φύσεως. 'Ο-
ποία Εἰρωνία τῆς Τύχης.

Μία Πικραμένη Καρδοῦλα ἴστατο ἐν ἀνυ-
πιμονοῦσιν εἰς τὸ παράθυρον. Τί νὰ ἀνέμενε;
'Ἰσως μίαν 'Ηλιακὴν 'Αχιδα.

Μερικοὶ ἐθυμάζον ἐνὰ Καραῖνι ὅπερ ἐτρα-
γῶδει. Ποῦ νὰ ἤκουσιν τὴν 'Αηδόα τῆς 'Ερή-
μου;

*****

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Πρὸς εὐρεσιν ἐπιμυθίου)

Γενικά τινα ἔχρμεν νὰ εἰπῶμεν πρὸς ὅλους ὅσοι
ἐλαβον μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, εἴτινες σχε-
δὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπέτυχον. 'Απὸ ἕνα μῦθον
δύναται τις πολλὰ νὰ εὐρῇ συμπεράσματα. 'Αλλὰ τὸ
ἐπιμύθιον πρέπει νὰ συγκεντρώῃ τὴν κυριωτέραν ἰδέαν
τοῦ μῦθου. Καὶ ἰδοὺ ὁ Διον Σ. Λυμούρης μᾶς παρο-
σιάζει πέντε ἐπιμύθια. Θὰ σᾶς ἀναφέρω ἐν μόνον διὰ
νὰ ἐνοήσετε. « Ὑπὸ τὸ ὠραῖον, λέγει, κρύπτεται καὶ
κᾶτι βλαβερὸν ». 'Όπως δηλαδὴ ὑπὸ τὴν τριανταφυλ-
λέαν ἦτο τὸ μικρὸ σκουληκί. 'Ἰσως δύναται νὰ πα-
ραδεχθῆ τις ὅτι ὑπάρχει καὶ κᾶτι τοιοῦτον εἰς τὸν
μῦθον, ἀλλ' οὐδόπως εἶνε αὐτὸ τὸ ἐπιμύθιον. 'Όμοίως
καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἀπέτυχον μόνον εἰς τὸ ἕν ἐπιμύ-
θιον ἐπλησίασε κᾶπως: « Σπανίως, λέγει, δύναται τις
νὰ φθάσῃ τὴν εὐτυχίαν διότι πολλὰ ἐμπόδια εἶνε εἰς
τὸ μέσον » 'Εὰν τὸ διετύπωνε κᾶπως καλλίτερον, θὰ
ἔρθανε εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπιμύθιον.

Τὸ Δακρύβρωτον 'Ἰον ἔχει ἐν συμπεράσμα. 'Αλλὰ
εὐστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπῶμεν « ἕνα ἀλλὰ λέον-
τα! » Μᾶς λέγει ὅτι οἱ ὑπὸ τῆς μοίρας ἠδίκημένοι δὲν
εἶνε φρόνιμον νὰ φαντάζονται πράγματα μήζονα τῶν
δυνάμεων των 'Αλλὰ ἐλησμόνησεν ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς
μοίρας ἠδίκημένος χωλὸς Τυρταῖος ἐνίκησε τοὺς 'Α-
θηναίους. Πόσοι τοιοῦτοι δὲν διεπραξάν σπουδαία
κατορθώματα; διατί; Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ἐπιμύθιον.
'Ἰσως μᾶς τὸ εἶπει τις. 'Ας προχωρήσωμεν.

'Ο Χαλαστὸς Κόσμου εὗρεν ἐν ἀρετῇ εὐφρὲς ἐπι-
μύθιον. Διαίρει τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἀπερισκέπτους
εἴτινες τὰ πάντα θεωροῦσιν εὐκολα, ὅπως ὁ λαγῶς,
καὶ εἰς σκεπτικούς, εἴτινες ἐξετάζουσι καὶ τὰ ἐμπό-
δια πρὶν ἀναλαβῶσι μίαν ἐπιχείρησιν, ὅπως τὸ σκου-
ληκί.

Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ ὁ Γιάγκος Σουβαλιώτης καὶ προ-
σθέτει καὶ τὴν ἐξῆς θαυμασίαν ἀλήθειαν. « Μὴ ζη-
τεῖτε εἰς τὰ μεγαλεῖα τοῦ βίου νὰ εὕρητε τὴν εὐτυ-
χίαν ». Ποῖος δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ ἂν εἶνε εὐτυχέ-
στερος ὁ κατοικῶν εἰς τὰ μαρμαρόκτιστα μέγαρα τῶν
Λεωφόρων, ἀπὸ τὸν ψαρρά ποῦ ζῆ μέσα στὴ μι-
κρὴ του βαρκοῦλα. ὅλο ὕγεια.

Νὰ καὶ ἕνα περιεργον συμπεράσμα, τὸ ὁποῖον ὅμως
ἂν καὶ ἐλάχιστον εἶνε τὸ ἐπιμύθιον τοῦ μῦθου μᾶς,
δίδει λαβὴν εἰς μεγάλην κοινωνικὴν συζήτησιν. Εἶνε
τῆς Δος 'Ιουλίας Γ. Συμμελίδου. 'Ἰδοὺ τί γράφει:
« 'Ο χθαμαλὴς καταγωγῆς ἄθλιος, πράττει φρόνι-
μον πράξιν μὴ συζευγόμενος σύζυγον ὑψηλῆς περιω-
πῆς, καίτοι δυνάμενος ἐνεκα τυχόν πλουτισμοῦ, διότι
ἄλλως τε ἔσται λίαν ἀκανθώδης αὐτοῦ ὁ βίος ». Τί
λέγετε καὶ σεῖς ἐπὶ τοῦ κοινωνικοτάτου αὐτοῦ ζητή-
ματος; 'Εν τῇ κοινωνίᾳ ἐξαφνα βλέπομεν ἕνα πρὶν
χειρῶνακτα ἐπανελθόντα μὲ ἀρκετὰ πλοῦτη ἐκ τῆς
'Αμερικῆς νὰ νυμφεῖται σύζυγον εὐπαιδευτοῦ οικο-
γενείας, ἐνῶ αὐτὸς μὲ ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ δὲν ἀπόλεσε

τὰς πρὶν ἔξεις. Εἶνε δυνατόν αὐτὸς ὁ γάμος νὰ δδη-
γήσῃ εἰς εὐδαιμονίαν; 'Επὶ τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ζη-
τήματος, τὸ ὁποῖον προκηρῦσω ὡς εἶδος διαγωνι-
σμοῦ, δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς εικοστῆς Αὐγού-
στου. Θὰ βραβευθῶν τρεῖς. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ
διαγωνισμοῦ τούτου θὰ τὰ γράψῃ ἡ Θεία—Αὐγὴ, ὡς
ἔχουσα περισσότεραν πείραν ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν.

Καὶ μένει ἡ τελευταία ἀπάντησις εἶνε τοῦ Εὐαγ-
γέλου Γ. Μπόσακα. Γράφει καὶ αὐτὸς χαμμιὰ... πε-
νηντησιὰ ἐπιμύθια. 'Αλλὰ μεταξύ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ
ἀληθινὸν ἐπιμύθιον. Πέρνω τὸ κόκκινον μολύβι μου
καὶ σβύνω ὅλα τὰ ἄλλα καὶ μένει μόνον—Καὶ τώρα
τὸ βλέπω καλά—« Τὰ ἀγαθὰ κόποις κτῶνται ». 'Ἰδοὺ
τί ἐπερίμενα. Σκεφθῆτέ το, διαβάστε προσεπτικὰ τὸν
μῦθον καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι ἔχω δίκαιον. Τελειώνω λοιπὸν
τὴν κρίσιν μου καὶ ἀσπίζομαι τὰ καλά μου παιδιὰ.

'Η Πηλειὰς

Δ'ΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

Προκηρῦσσομεν σήμερον διαγωνισμὸν μεταφράσεως
ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

'Η βραβευθησομένη μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ
καὶ θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τὰς «Μαθητικὰς 'Ιδέας.»

Μεταφράσεις δεχόμεθα μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

LE PRIX DE LA VIE HUMAINE

Un prince du Japon avait fait faire vingt vases
de porcelaine d'une magnifique beauté. Il ne vivait
que pour les admirer. Un jour, une servante en
cassa un par megarde. Le prince entra en fureur
et la condamna à mort.

« Avant appris cela, un des sujets du prince se
presente. « Je suis possesseur, dit-il, d'une recette
precieuse pour réparer le vase brisé sans qu'on y
soupçonne la moindre fêlure. Il faut seulement
qu'on me montre tous les vases ensemble. »

On le conduit dans la pièce où les précieux féti-
ches reposent sous une tenture de soie. Il souleve
la draperie, et d'une seule poussée les jette tous à
terre et les brise en mille pièces.

« Ces dix-neuf vases restants, dit-il au prince,
auraient pu coûter la vie à dix-neuf personnes.
Prenez la mienne, ce sera assez. »

Le prince comprit la leçon que lui donnait cet
homme; et, pensant que tous les vases d'or ou
sculptés de son palais ne pouvaient valoir la vie
d'une personne humaine, il lui fit grâce ainsi qu'à
la servante.

*****

ΕΞΥΠΝΗΣΕΝ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

'Ο Ραφαὴλ ἐσίγησεν ἡ κ. Κλάρκ ἀφίχθη
εἰς τὸν οἶκόν της, βρῶν φορτωμένη ὑπὸ δεσμί-
δων, λίαν ἀπρηδισμένη καὶ συνεπῶς λίαν ὀργί-
λη, ὥστε οἱ παῖδες ἐνόησαντες τοῦτο ἡσύχαζον
καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ἀπέφευγον τὴν συνάντησιν
της περιεσταλμένοι ὡς ἦσαν ἐπὶ τῆς πολυθρό-
νας. 'Ο Ραφαὴλ καὶ ἡ 'Ελένη διετάχθησαν πά-
ραυτα νὰ κατακλιθῶσιν. 'Ἠδονήθησαν ὅμως νὰ
τελειώσωσι τὴν συνδιάλεξιν των ἐπὶ τῆς εἰ-
κόνης προτοῦ ἐκδυθῶσιν. 'Η 'Ελένη συνεμερί-

ζέτο τὴν κλίνην τῆς μητρός τῆς καὶ ὁ Ραφαὴλ ἐκοιμήσατο εἰς πλησίον τινὰ θάλαμον. Ταῦτα ἄφρονον πάντοτε τὴν θύραν ἠνεωγμένην καὶ συνωμίλουν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ἀπὸ τὰς κλινὰς των. Ὁ Ραφαὴλ ἐπεθύμει νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ὁμιλίαν του περὶ τῆς εἰκόνας, ἀλλ' ἡ Ἑλένη ἦτο τόσον ἀπληρομένη ὥστε ἀπεκοιμήθη μόλις ἡ μικρὰ αὐτῆς κεφαλὴ προσήγγισε τὸ προσκεφάλαιον.

Ὁ Ραφαὴλ διήλθε ταραχώδη νύκτα. Ἐνίοτε ἐφλογίζετο καὶ ἐνίοτε ἐρροίγει. Ἐταράσσεται καὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτὸν καὶ πολὺς χρόνος παρεῖλθε προτοῦ κοιμηθῆ. Κατὰ τὴν πρῶταν ὅτε ἀφύπνισθη, ἦτο παράδοξός τις ἐρεθισμός εἰς τοῦς ὀφθαλμούς του. Διετέλεσεν ἡσυχος ἐπ' ὀλίγον σκεπτόμενος παραδόξως. Ἐπειτα ἐγερωθεὶς τῆς κλίνης ἐπλησίασε πρὸ τὴν κλίνην τῆς Ἑλένης. Ἡ κυρία Κλάρκ εἶχεν ἐγερωθῆ πρὸ τινος χρόνου ἀλλ' ἡ μικρὰ Ἑλένη εἰσέτι ἐκοιμάτο. Εἶς τιναγμὸς ἀφύπνισεν αὐτήν.

«Ἑλένη» ἐφώνησεν ὁ Ραφαὴλ, ἐξημμένως. Ἡ ἐν τῇ εἰκόνι Κυρία ἀφύπνισθη! ἀφύπνισθη καὶ ὠμίλησεν πρὸς ἐμέ! ἅς ὑπάγωμεν καὶ ἴδωμεν Ἑλένην ἂν εἴνε ἀληθὲς! ἠνέφωξε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ μοι ὠμίλησεν, ἅς ὑπάγωμεν καὶ ἴδωμεν ἂν τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀληθές.

Προσεπάθησεν πολὺ ὅπως πείσῃ τὴν ἔκθαμβον Ἑλένην ν' ἀκολουθήτῃ αὐτὸν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Στοάν ὅπως βεβαιωθῆ ἂν τῷ ὄντι ἀφύπνισθη ἡ ἐν τῇ εἰκόνι κοιμωμένη Κυρία. Ὅτε ὅμως ἡ Ἑλένη ἠνέφησεν τί ἐπὶ τέλους ἐζητεῖτο παρ' αὐτῆς δὲν ἐδίστασε καθόσον ἦτο συνειδημένη νὰ ἀκολουθῆ καὶ ὑπακούῃ τὸν Ῥαφαὴλ εἰς κάθε τι, καὶ εὐλόγως εἰλικύετο ἐκ τῆς ἐξάψεως καὶ ἀνυπομονησίας του.

Τὰ δύο παιδιά ἐνεδύθησαν καὶ ἡσυχῶς κατήλθον τὴν κλίμακα. Ἡ κ. Κλάρκ ἐνησχολεῖτο ἐν τῷ μαγειρείῳ, ὥστε ἔφυγον ἐκ τῆς ἐμπροθίου θύρας ἀπαρατήρητα. Ὁ Ραφαὴλ ἦτο ἀδύνατος καὶ ζαλισμένος, ἀλλ' ἡ ἐξάψις του ἐνεδυνάμωκε αὐτὸν καὶ ἐξηκολούθει ταχέως βαδίζων σύρων μαζύ του τὴν Ἑλένην, φλυκρῶν καθ' ὅλον τὸν δρόμον παραδόξως περὶ τῆς ἐν τῇ εἰκόνι Κυρίας καὶ περὶ τοῦ τί εἶπεν ἐκείνη πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ὄνειρῳ

(Ἐπε-αὶ συνέχεια)

Μιχ. Γ. Μῶρος.

*****

ΑΔΔ' ΔΟΥΡΑΦΙΑ ΙΗ: «ΠΛΕΙΔΙΣ»

Ἐπειδὴ ἡ ἔκδοσις τοῦ προηγουμένου φύλλου ἐβράδυνεν, ὥστε μόλις τὴν εἰκοστὴν Ἰουλίου τὸ εἶχαν οἱ φίλοι μας, δὲν ἐπρόφασαν νὰ μᾶς γράψουν, οὐδὲ λύσεις κτλ. νὰ ἀποστείλωσι. Ὅλιγιστοί, μόνον οἱ ἐν Ἀθήναις σχεδὸν μᾶς ἔγραψαν, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον. Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ 7ου φύλλου δεχόμεθα μέχρι τῆς 25ης Αὐγούστου τὸ πολὺ.

Καὶ δύο τυπογραφικὰ λάθη παρεισέφεραν εἰς τὸ 7ον φύλλον εἰς τοὺς «Σαπφείρους». Εἰς τὸν 2ον ὅπου ἐτυπώθη «ὁ ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων ἀπὸ τὰ ἄστρα» ἀντὶ «πρὸς τὰ ἄστρα» καὶ εἰς τὸν 7ον «Καὶ ἔχει τὸ πλεόν τοῦ οὐρανοῦ· τὴν τροφήν» ἀντὶ τὴν «Τροφήν». Τὸ σφάλμα τοῦτο ὅπερ καθιστᾷ ἀστείαν τὴν ὥρασαν αὐτὴν φράσιν τοῦ Οὐγγῶ, ἐλπίζομεν ὅτι ἀμέσως θὰ ἐνόησαν οἱ φίλοι μας.

*****

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Καὶ τὴν τελευταίαν παράκλησιν θὰ ἀπευθύνωμεν πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας ἔτι τὴν εὐτελεστάτην συνδρομὴν των, ὅπως ἀπιστείλωσι αὐτήν. Θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἀδικίας νὰ λάβωσι τὰ φύλλα ὅλου σχεδὸν τοῦ ἔτους καὶ νὰ καθυστερήσωσι τὴν διδραχμὸν συνδρομὴν των, δι' ἧς τὸν ἀ' ποιότητος χάρτην καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη πληρώνουσι. Ἡμεῖς μέχρι τοῦδε κατεβάλλομεν κόπους καὶ δαπάνας ὅπως περυσιάσωμεν κατὶ τέλειον εἰς τοὺς φίλους μας, καὶ χάρτην εἰς ὅλα τὰ φύλλα τῆς αὐτῆς ποιότητος ἔχομεν, καὶ θὰ ἔχωμεν, μεθ' ὅλην τὴν ἀκριβὴν τιμὴν του. ἀλλὰ ἀπαιτοῦμεν νὰ ἐκπληρώτωσι καὶ αὐτοὶ τὰς ὑποχρεώσεις των πληρώνοντες τὴν διδραχμὸν συνδρομὴν των. Ἰδίως δὲ καὶ οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, δι' οὓς πληρώνομεν ταχυδρομικὰ τέλη πέντε λεπτὰ τὸ φύλλον. Οἱ πλείστοι τούτων βεβαίως δὲν ἔστειλαν ἀκόμη τὴν συνδρομὴν των ἐξ ἀμελείας. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖον ὄριον ἔφθασε. Ἐάν ἐντὸς τοῦ μηνὸς δὲν ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, τὴν εὐτελεστάτην, θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματά των ἐν τῷ φύλλῳ μετὰ τῆς ἀκριβοῦς αὐτῶν διευθύνσεως, καὶ θὰ διακόψωμεν τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Υ. Γ. Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἐξῆς:

Α'.) Εὐάγγ. Γ. Μπότακας. (Μίαν ποιητικὴν συλλογὴν) καὶ

Β'.) Γιαγκὸς Σουβλιώτης (τὸν ὅποιον συγχαίρω διὰ τὸ ὠρατὸν του λεκτικόν) καὶ Χαλασμός Κόσμου (ἔκτὸ ἐναντίτυπον «Μαθητικῶν Ἰδεῶν»).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 1905-1906

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(Πλατεῖα Δημοτικοῦ Θεάτρου)

Διευθυντής Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ζητήσατε παρ' αὐτοῦ τὸ νέον ἀναλυτικὸν Πρόγραμμα (σελίδες 52)

Φοίτησις τριετής. — 10 Καθηγηταί. — Σέραι Γλώσσαί. — Οἰκοτροφεῖον.